

for skattens beregning og opkrævning, således f. eks. det forhold, at en skattepligtig går over fra at være A-skatteyder til at være B-skatteyder. Alle sådanne ændringer registreres ved den løbende *à jour*-føring af magnetbåndregistre, så disse til stadighed udviser den aktuelle situation, og hvor ændringen giver anledning dertil, udfærdiges der maskinelt nyt materiale, som for eksempel nye B-skattebilletter og indbetalingskort. Impulserne til ændringers gennemførelse er vidt forskellige. Det kan således være et resultat af bearbejdningen af de unormale tilfælde, som de maskinelle anlæg udskiller, eller som skattemyndighederne på anden måde får kendskab til. Det kan være en følge af direkte henvendelser fra skatteyder til skattemyndighederne, men det kan også — som i det nuværende skattesystem — for en række ændringers vedkommende bero på henvendelser til folkeregistre. Forvaltningen af en kildeskatteordning vil derfor som tidligere nævnt kræve et snævert samarbejde med folkeregistrene.

13. Budgetspørgsmål.

De skattesatser, hvorefter de foreløbige skatter skal betales, må ifølge sagens natur fastsættes for den periode begynder, hvori de foreløbige skatter skal erlægges. Det store flertal af skatteyderne benytter kalenderåret som indkomstår, og da den foreløbige skat skal svares i løbet af indkomståret, må skattesatserne således fastsættes før kalenderårets begyndelse. Det bemærkes i denne forbindelse, at forslaget § 88, stk. 2, indeholder regler om, hvorledes der skal forholdes med hensyn til skattepligtige, der anvender et andet indkomstår end kalenderåret. Skattesatserne må endvidere fastsættes på så tidligt et tidspunkt, at der kan tages hensyn til dem ved udfærdigelsen af skattekort og B-skattebilletter for den kommende forskudsbetalingsperiode. Af administrative grunde bør skattesatserne være de samme for hele indkomståret, ligesom hensynet til at opnå god overensstemmelse mellem de foreløbige skatter og slutskatterne taler afgørende for, at slutskatten beregnes efter de samme satser, som således er fastsat for de foreløbige skatter.

Da finansåret både i staten og i kommunerne løber fra 1. april til 31. marts, må det være en forudsætning for en eventuel kildeskatteordning, at statens og kommunernes budgetlægning og skatteudskrivning tilpasses til nyordningen. Under den nugældende ordning fastsættes skattesatserne umiddelbart før 1. april, d. v. s. på et tidspunkt, da man gennem den foreløbige ligning har fået

et foreløbigt kendskab til beskatningsgrundlaget. Under en kildeskatteordning må skattesatserne derimod være fastsat på et tidligere tidspunkt, formentlig senest i oktober-november måned i året før forskudsbetalingsåret, hvorfor budgetlægningen og skatteudskrivningen må ske på et andet grundlag end nu. Dette indebærer, at de skattesatser, som vedtages, skal finde anvendelse på et beskatningsgrundlag (en fremtidig indkomst- og formuemasse), hvorom lovgivningsmagten og kommunerne kun kan skønne på grundlag af prognoser over den sandsynlige økonomiske udvikling. Det bliver samtidig noget vanskeligere at skønne over størrelsen af udgifterne i budgetteringsperioden.

For statens vedkommende er forholdet også i dag det, at en meget væsentlig del af statsindtægterne må budgetteres på grundlag af skøn over den fremtidige udvikling; dette gælder således indtægterne af told- og forbrugsafgifter. Under hensyn bl. a. hertil må det antages, at det omtalte forhold ikke vil medføre særligt store vanskeligheder for statens budgetlægning under en kildeskatteordning.

For kommunerne og de kirkelige kasser er det almindeligt, at de personlige skatter er hovedindtægtskilden. Skatteudskrivningen tager i princippet alene sigte på at skabe balance mellem indtægter og udgifter i det enkelte finansår. Man kan ikke se bort fra, at der kan opstå vanskeligheder for kommunerne i forbindelse med budgetlægningen under kildeskatteordningen, men erfaringerne fra de øvrige nordiske lande viser, at disse vanskeligheder lader sig overvinde. Vedrørende dette spørgsmål henvises i øvrigt til bemærkningerne i det samtidig forelagte forslag til lov om kommunal indkomstskat.

14. Fordelingen af skattebeløb mellem stat og kommune.

Efter de gældende regler opkræver kommunerne ikke alene kommuneskatten og de kirkelige afgifter, men også indkomst- og formueskatte til staten samt invalide- og folkepensionsbidraget. Kommunerne indbetaler statskatterne samt invalide- og folkepensionsbidragene til statskassen kvartalsvis den 15. september, 15. december, 15. marts og 15. juni.

Som det fremgår af det tidligere anførte er det ved nærværende lovforslag forudsat, at de omhandlede statslige og kommunale skatter og afgifter, både når de opkræves med foreløbige beløb og når de opkræves som restskat, skal opkræves under ét. De sammenlagte stats- og kommuneskattebeløb